

[Johs. Christiansen.]

sidde og være bange for at sige et Ord mere eller mindre, end man maaske lige ønsker i den givne Situation.

Men all right, hvis man skal til at referere Punkt for Punkt, hvad der er foregaaet i dette Udvalg, maa jeg ogsaa have Lov til at give et Korrektiv til Forhandlingernes Forløb. Da jeg forelagde mit Forslag, erklærede Socialdemokraterne og Kommunisterne, at det var Udtryk for en politisk Demonstration, og at de to Partier af den Grund vilde stemme for Forslaget, uagtet man ved første Behandling havde anbefalet just det Forslag, som er stillet af Ministeren. Saa maa jeg maaske nok have Lov til at spørge, hvem der søgte at lægge Sagen op i et storpolitisk Plan i Stedet for at holde den paa det saglige Plan.

Men nok herom. Efter at mit Forslag var stillet, udkastede Venstres Repræsentanter Tanken om at nøjes med en Forlængelse af Loven paa 7 Maaneder, og saaledes at Spørgsmaalet om Tjenestetiden kunde komme til Afgørelse i Oktoberrigsdagen. Hertil gjorde jeg den saglige Bemærkning, at udsatte man Afgørelsen til Oktober Maaned, vilde man paa ny staa i samme Situation som nu, nemlig den, at Ministeren ikke vilde kunne faa Tid til at træffe de fornødne Dispositioner med Hensyn til en Nedsættelse af Tjenestetiden allerede for det Hold, der skulde indkaldes i den følgende Maaned. Det var en saglig Indvending, jeg gjorde; der vilde nemlig være gaaet endnu et halvt Aar, nemlig indtil Foraarsholdets Indkaldelse, inden der kunde blive Tale om at lade den nedsatte Tjenestetid træde i Kraft. Det var de saglige Betragtninger, jeg gjorde gældende heroverfor, og saa føjede jeg til: Noget andet er, om den højtærede Minister kunde tænke sig at foreslaa en betydelig kortere Forlængelse af Loven, f. Eks. 2 Maaneder, med et Tilsagn om, at man inden for den Tid kunde faa Spørgsmaalet om Tjenestetiden til Afgørelse i Rigsdagen, inden denne hjemsendtes. Det var denne Tanke, der blev grebet af Venstres Repræsentanter og af den højtærede Minister, og det er paa Grundlag af den Tanke, at den Enighed kom i Stand, som nu omsider opnaaedes i Udvalget.

Starcke: Hvorvidt Spørgsmaalet om de 11 eller de 9 Maaneder skal være afgørende i dansk Politik, kan man være uenig om. Jeg synes ikke, det er et Spørgsmaal, der egner sig til storpolitiske Konflikter, men jeg forstaar, den ærede Ordfører har en anden Opfattelse. Saa vidt jeg har forstaaet

af alle Udtalelser — selv har jeg jo ikke haft Lejlighed til at være med i Udvalget —, har Udviklingens Gang været den, at Socialdemokratiet netop indtog sin Stilling af politiske Grunde, selv om de sagligt ikke mente, at der var nogen reel Basis for Det radikale Venstres Stilling, og derom synes jeg, man har Lov til at sige, at det er Folkestyret ikke helt veltjent med.

Den ærede Ordfører henvendte saa nogle Ord til mig i Anledning af den Dagsorden, som jeg stillede den 19. Februar, og da der forskellige Steder har hersket nogen Misforstaaelse med Hensyn til Baggrunden for denne Dagsorden, og disse Misforstaaelser kan være mere eller mindre tilsigtede, vil jeg lige understrege, at allerede før jeg kom ind i dette høje Ting, gjorde jeg, da jeg havde den Ære at tale i Radioen under Valgkampagnen, stærkt gældende, at efter vort Skøn egnede det sydslesvigske Spørgsmaal sig ikke til at være et Partispørgsmaal, og at baade Danmark og Sydslesvig vilde være bedst tjent med, at det ikke blev draget ind i Partipolitik. Det samme gentog jeg, da jeg havde Ordet under Finanslovdebatten i Forfjor, og jeg gentog det, da jeg havde Ordet under Finanslovdebatten i Fjor. Derimod har vi fra første Færd understreget, at vi mente, Venstre havde paataget sig en politisk Forpligtelse ved hele den Valgkamp, Venstre førte før Valget, og at Stillingen til Restriktionerne maatte være bindende. Naar Venstre førte den Politik, det faktisk har ført, forelaa der efter vort Skøn den Situation, at det var naturligt at spørge Vælgerne: Hvad mener I nu? Derfor stillede jeg min Dagsorden den 19. Februar saaledes, at vi ønskede et Valg paa de økonomiske Restriktioner, men vi ønskede at holde det sydslesvigske Spørgsmaal udenfor ved at henlægge det til en særlig Udtalelse fra Vælgerne eller en Folkeafstemning.

Jeg udtalte under Finanslovdebatten den 5. December — hvis jeg lige kort maa referere:

„Vi mener ikke, at det sydslesvigske Spørgsmaal egner sig til disse hyppigt gentagne politiske Kriser, og vi tror ikke, at de ærede Medlemmer Hr. Hans Hedtoft og Hr. Aksel Larsen gavner Landet derved. Vi kunde derimod tænke os i en ikke for fjern Fremtid at tage en Konflikt paa det økonomiske Spørgsmaal, paa Restriktionerne, men hele den Agitation, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft udfoldede i Gaar, synes vi ikke er ægte.“

Jeg beklager derfor, at jeg sandsynligvis er kommet til at røre ved den ærede Ordførers Restriktionskomplekser.